

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **D. C.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Magistrát města Ostravy**, se sídlem Prokešovo náměstí 8, Ostrava, proti nezákonnému zásahu žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 10. 5. 2016, čj. 78 A 2/2016-17,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl kasační stížností shora označené usnesení Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), jímž byla odmítnuta jeho zásahová žaloba.

[2] Rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 3. 2015, čj. SMO/071050/15/DSC/Dol byl stěžovatel shledán vinným ze spáchání přestupku v provozu na pozemních komunikacích podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, neboť „*dne 19.12.2014 v 09:23 hodin, řídil na dálnici D1 v 347 km, v tunelu Klímkovice, ve směru jízdy na Bohumín, v úseku mimo obec Klímkovice, osobní automobil tovární značky Škoda Octavia RZ X, přičemž s vozidlem jel rychlostí vyšší, než je v daném úseku pozemní komunikace dopravní značkou B20a nejvyšší rychlost jízdy, tj. do 80 km/hod. dovolena, neboť silničním radarovým rychloměrem POLCAM PC2006, umístěným na služebním vozidle Policie České republiky*

mu byla v uvedeném úseku měření naměřena rychlost 119 km/hod., po odečtení možné odchylky rychloměru ($\pm 3\%$) vozídko řídil rychlostí minimálně 115 km/hod., čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy nejméně o 35 km/hod.“ Odvolání, jímž stěžovatel napadl toto rozhodnutí, bylo dle jeho názoru perfektní a nepostoupením spisu nadřízenému správnímu orgánu se žalovaný dopustil nezákonného zásahu.

[3] Žalovaný svůj postup odůvodnil nepředložením plné moci spolu s podáním odvolání, ale až po podání žaloby. Žalovaný proto odvolání posoudil jako podané neoprávněnou osobou, protože nebyly splněny podmínky pro předání spisu nadřízenému správnímu orgánu.

[4] Krajský soud v napadeném usnesení uvedl, že v dané věci bylo namísto domáhat se soudní ochrany prostřednictvím žaloby na nečinnost směřované proti odvolacímu správnímu orgánu, nikoli prostřednictvím žaloby zásahové. Předmětem ochrany, jíž se stěžovatel domáhá, je totiž tvrzená nečinnost žalovaného, v jejímž důsledku nebylo vydáno rozhodnutí odvolacího orgánu. Krajský soud tak dospěl k závěru, že je nepřijatelné domáhat se soudní ochrany zásahovou žalobou. Žalobu proto odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

[5] Stěžovatel kasační stížnost co do obsahu opřel o důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[6] Stěžovatel namítl, že se nemohl ochrany jeho práv domáhat nečinnostní žalobou, neboť tou se lze domáhat vydání rozhodnutí, nikoliv faktického úkonu. Druhou podmínkou pro podání nečinnostní žaloby je, aby správní orgán byl v prodlení s vydáním rozhodnutí. Tato podmínka nebyla podle stěžovatele splněna, neboť podle § 90 odst. 6 správního řádu lhůta pro vydání rozhodnutí počíná běžet dnem předání spisu odvolacímu správnímu orgánu k rozhodnutí. Odvolacímu správnímu orgánu lhůta pro vydání rozhodnutí v souzeném případě běžet nepočala, v důsledku čehož nemohl být v prodlení s vydáním rozhodnutí.

[7] Stěžovatel rovněž namítl, že krajský soud neposoudil žalobu ve vztahu k deklaraci nezákonného zásahu. Podle stěžovatele nebyl krajský soud oprávněn odmítnout deklaraci nezákonného zásahu odkazem na možnost domoci se nápravy jinými právními prostředky.

[8] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že právní posouzení ponechává plně na rozhodnutí soudu. Odkázal na vyjádření k žalobě a uvedl, že nespátřuje důvod se od stanoviska v něm obsaženém odklonit.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[10] Důvodnost kasační stížnosti posoudil soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Otázku, zda se lze zásahovou žalobou (§ 82 a násl. s. ř. s.) bránit proti nepředání odvolání a správního spisu správním orgánem I. stupně odvolacímu orgánu, již judikatura spolehlivě vyřešila. V rozsudku ze dne 4. 11. 2015, čj. 2 As 198/2015-20, zdejší soud

pokračování

konstatoval, za průběh odvolacího řízení je procesně odpovědný odvolací správní orgán. Jemu jsou přičitatelné případné průtahy, čítaje v to i nedostatek řádného předání správního spisu orgánem I. stupně orgánu odvolacímu. Ochrany subjektivního práva na to, aby odvolací řízení bylo prosto průtahů, se proto může účastník řízení domáhat (po bezvýsledném vyčerpání prostředků k ochraně proti nečinnosti podle správního řádu) žalobou na ochranu před nečinností odvolacího správního orgánu (§ 79 a násl. s. ř. s.). Od tohoto hodnocení nebylo nejmenšího důvodu se jakkoli odchýlit ani v nynějším případě (srov. též rozsudky NSS ze dne 3. 2. 2016, čj. 1 As 224/2015-36; ze dne 24. 3. 2016, čj. 9 As 294/2015-48; ze dne 3. 6. 2016, čj. 5 As 85/2016-22).

[13] K tomu jen pro pořádek zdejší soud rekapituluje, že podle § 88 odst. 1 správního řádu má správní orgán I. stupně do 30 dnů ode dne doručení odvolání, neshledá-li důvody pro autoremeduru (§ 87 správního řádu), předat spis se svým stanoviskem odvolacímu správnímu orgánu. Z uvedené úpravy však neplyne žádné veřejné subjektivní právo účastníka řízení, do něž by mu mohlo být zasaženo, nýbrž se jedná o úpravu pouhého procesního postupu tak, aby byl technicky zajištěn průběh řízení po podání odvolání. Pokud účastník řízení podá odvolání, je zcela jistě jeho cílem vydání rozhodnutí v určité zákonem stanovené době. Jelikož zákonodárce umožnil správnímu orgánu I. stupně provést autoremeduru, účastník řízení se (nejpozději) po uplynutí lhůty stanovené pro její provedení či pro předání spisu a stanoviska k odvolání (§ 88 odst. 1 správního řádu) a po uplynutí lhůty k vydání rozhodnutí (§ 90 odst. 6 ve spojení s § 71 správního řádu) může domáhat ochrany proti nečinnosti odvolacího orgánu opatřením proti nečinnosti (§ 80 odst. 3 správního řádu). Následně, v případě neúspěchu, pak může užít nečinnostní žaloby dle § 79 s. ř. s. právě proti odvolacímu správnímu orgánu. Právní řád tak umožňuje stěžovateli domoci se ochrany tímto způsobem. Právě proto je vyloučené použití žaloby proti nezákonnému zásahu (§ 85 s. ř. s.).

[14] Výše uvedené platí jak ve vztahu k druhému žalobnímu petitu, kterým se stěžovatel domáhal *zákaz* další nečinnosti žalovaného, tak ve vztahu k petitu prvnímu, kterým usiloval o *určení* nezákonnosti nepředání správního spisu odvolacímu orgánu v zákonné lhůtě. I deklaratorní zásahová žaloba nemůže být užita, nabízí-li zákon žalobci odlišný procesní postup, zde žalobu nečinnostní (srov. rozsudek ze dne 16. 12. 2015, čj. 8 As 144/2015-30, body 28 a 29).

[15] Dle § 85 s. ř. s. je zásahová žaloba nepřipustná, lze-li se ochrany nebo nápravy domáhat jinými právními prostředky než zásahovou žalobu (k tomu obecně viz např. rozsudek NSS ze dne 20. 7. 2011, čj. 1 Aps 1/2011-101, věc *F plus H*, bod 38). Jelikož výsledkem řízení, jehož se stěžovatel fakticky domáhal, je rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., v nynější věci byla tímto jiným prostředkem ochrany nečinnostní žaloba. Avšak i tuto žalobu by krajský soud mohl věcně projednat až po tom, co stěžovatel v této věci vyčerpá opravné prostředky, které mu nabízí správní řád (§ 80 odst. 3).

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[17] Vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovanému nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti, nemají účastníci podle § 60 odst. 1, ve spojení s § 120, s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. srpna 2016

Zdeněk Kühn
předseda senátu